

Sygn. akt IV Ca 444/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Joanna Świerczakowska

Sędziowie SO Katarzyna Mirek - Kwaśnicka

SO Wacław Banasik (spr.)

Protokolant: Katarzyna Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie 6 września 2018r. w P.

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko E. R.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 31 stycznia 2018 r.

sygn. akt I C 171/12

1. oddala apelację;
2. zasądza od E. R. na rzecz M. R. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych zwiększoną o podatek VAT oraz kwotę 87,60 (osiemdziesiąt siedem 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego świadczonego przez adw. M. S. powodowi z urzędu w II instancji oraz kosztów przejazdu na rozprawę apelacyjną;
3. przyznaje adwokatowi K. G. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych zwiększoną o podatek VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną E. R. z urzędu w II instancji, którą to kwotę nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Płońsku.

Sygn. IV Ca 444/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy w Płońsku zasądził od pozwanego E. R. na rzecz powoda M. R. kwotę 30.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 maja 2012 roku do dnia zapłaty (punkt I), w pozostałej części powództwo oddalił (punkt II), zasądził od pozwanego E. R. na rzecz powoda M. R. kwotę 595 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt III), nie obciążył pozwanego opłatą od uwzględnionego powództwa oraz wydatkami wyłożonymi ze Skarbu Państwa (punkt IV), przyznał na rzecz adwokata K. G. ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Płońsku kwotę 3.600 zł plus podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu (punkt V), przyznał na rzecz adwokata M. S. ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Płońsku kwotę 3.600 zł plus podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu (punkt VI).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym sanie faktycznym:

Powód M. R. jest synem pozwanego E. R.. W dniu 2 grudnia 2007 roku w mieszkaniu zajmowanym przez rodzinę R. doszło do awantury, podczas której E. R. uderzył M. R. pięścią w lewe oko powodując nasiatkówkowy wylew krwi i wybroczynę.

W dniu 3 grudnia 2007 roku M. R. zgłosił się na wizytę do lekarza okulisty K. D.. Otrzymał skierowanie do szpitala. Udał się do szpitala w C., jednak nie wziął ze sobą niezbędnego ubrania i nie wyraził zgody na hospitalizację. W dniu 5 grudnia 2007 roku ponownie odbył wizytę u lekarza okulisty, który zlecił mu stosowanie leków V., C. D., R., P. w związku z urazem lewego oka. W kolejnym badaniu z dnia 7 grudnia 2007 roku stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe siatkówki z przegrupowanym barwnikiem. W czasie konsultacji lekarskich stwierdzono obniżenie ostrości lewego oka, które w toku prowadzonego leczenia stopniowo uległo normalizacji. W trybie ambulatoryjnym wykonano powodowi oblaserowanie siatkówki oka lewego.

W kwietniu 2008 roku wykonano badanie USG gałki ocznej lewej gdzie stwierdzono w ciele szklistym na obwodzie zagęszczenie (duży męt) oraz wybroczyny i zmiany zwyrodnieniowe najprawdopodobniej pourazowe. Duży męt według lekarza okulisty mógł być pochodzenia zapalnego.

Powód od maja 2007 roku miał problemy ze wzrokiem. W dniach od 31 maja 2007 roku do 15 czerwca 2007 roku przebywał w oddziale Okulistycznym (...) Szpitala Wojewódzkiego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w C. z powodu pogorszenia widzenia i deformacji obrazu oka prawego. W czasie pobytu w szpitalu rozpoznano zapalenie błony naczyniowej siatkówki i nerwu wzrokowego. Diagnozę potwierdzono podczas kolejnego pobytu w szpitalu w C. w dniach od 18 września 2007 roku do 27 września 2007 roku. Nie stwierdzono wówczas zmian chorobowych w oku lewym.

Powód kontynuował leczenie w 2008 roku w Wojewódzkim Szpitalu (...) Oddział IX Akademii Medycznej w W. Klinice (...), gdzie zdiagnozowano zmiany w gałce oka prawego prawdopodobnie toksokarozowego pochodzenia. W tym czasie zbadano także oko lewe w którym stwierdzono obecność dużego mętu i na obwodzie od góry i od dołu powierzchowne blizenki siatkówki. W sierpniu 2008 roku powód miał pełną ostrość wzroku oka lewego.

11 kwietnia 2013 roku powód zgłosił się na ostry dyżur okulistyczny z powodu pogorszenia widzenia oka lewego gdzie stwierdzono: ciało szkliste z wysiękiem drobnopylkowym mniejszym w oku lewym na godzinie 130 zbity męt plus stare blizny pozapalne. W wykonanym badaniu OCT stwierdzono torbielowaty obrzęk obu plamek oka lewego i oka prawego i błonę nasiatkówkową. Występujące zmiany w oku lewym mogą sugerować tło pozapalne podobnie jak w oku prawym.

Powód w dacie wniesienia pozwu miał orzeczoną częściową niezdolność do pracy z powodu utraty wzroku w prawym oku i pobierał rentę. Stan taki utrzymuje się do chwili obecnej. Powód w październiku 2012 roku zgłosił się do poradni zdrowia psychicznego, gdzie stwierdzono łagodny epizod depresji. Powód od lat 2008 - 2009 cierpiał na lęki, które były wywołane obawą o całkowitą utratę wzroku, ale nie chciał udać się do lekarza psychiatry.

Przed zachorowaniem w maju 2007 roku powód był aktywny zawodowo, pracował jako operator wózków widłowych, prowadził życie towarzyskie, miał znajomych. Choroba negatywnie wpłynęła na psychikę powoda, zamknął się w sobie, nie chciał opuszczać mieszkania z uwagi na lęk przed przypadkowym pobiciem, które mogłoby wpłynąć negatywnie na jego wzrok.

Pozwany E. R. utrzymuje się z renty w wysokości 900 zł. Co miesiąc otrzymuje od komornika kwotę 300 zł egzekwowaną od byłej żony C. R. tytułem dopłaty z majątku wspólnego. Ma zdiagnozowane nadciśnienie tętnicze, chorobę kręgosłupa. Jest właścicielem zabudowanej nieruchomości położonej w C. o obszarze 1,97 ha, którą otrzymał na wyłączną własność na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Płońsku w sprawie I Ns 534/08 o podział majątku wspólnego.

Pozwany po zdarzeniu z dnia 2 grudnia 2007 roku nie interesował się losem syna, nie udzielił mu żadnej pomocy. Strony są skonfliktowane. Od wielu lat nadużywał alkoholu i pod jego wpływem zachowywał się agresywnie w stosunku do żony oraz syna, stosował przemoc fizyczną, wówczas powód wraz z matką opuszczali dom i wracali, gdy E. R. poszedł spać.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Płońsku II Wydziału Karnego z dnia 1 grudnia 2008 roku E. R. został uznany winnym tego, że w okresie od 2005 roku do dnia 15 stycznia 2008 roku w P. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną C. R. i synem M. R., w ten sposób, że bił ich i wyzywał słowami wulgarnymi i obelżywymi, groził śmiercią, wypędzał z mieszkania, a w dniu 2 grudnia 2007 roku uderzył M. R. w lewe oko powodując nasiatkówkowy wylew krwi i wybroczynę, co skutkowało rozstrojem zdrowia powyżej siedmiu dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie całokształtu przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Sąd I instancji wskazał, że podstawą odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie jest art. 415 k.c., który stanowi, kto z winy swojej wyrządzi szkodę zobowiązany do jej naprawienia. W uznaniu Sądu Rejonowego niewątpliwie pozwany dopuścił się wobec powoda czynu zabronionego. Wina pozwanego została ustalona na mocy powołanego w stanie faktycznym wyroku Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 1 grudnia 2008 roku wydanego w sprawie II K 44/08. W myśl art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie M. R. o zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego jest w pełni uzasadnione. Powód niewątpliwie doznał krzywdy na skutek uderzenia go w lewe oko przez ojca w dniu 2 grudnia 2007 roku. Krzywda ta związana jest z cierpieniem fizycznym odczuwanym na skutek obrażeń ciała i ich skutków jak również z cierpieniem psychicznym. W wyniku uderzenia powód doznał wylewu nasiatkówkowego, co spowodowało pogorszenie widzenia przez okres kilku miesięcy. Powód musiał podjąć leczenie, groziło mu odwarstwienie siatkówki, a w konsekwencji utrata wzroku. By temu zapobiec przeprowadzono trzykrotnie zabieg oblaserownia siatkówki. W wyniku przeprowadzonego zabiegu powód ma ograniczone pole widzenia o 10 stopni. Nie bez znaczenia jest fakt, że do zdarzenia doszło w czasie kiedy powód w wyniku toksokarozy utracił widzenie prawym okiem. Niewątpliwie było to traumatyczne zdarzenie dla powoda, gdyż mógł w tym czasie obawiać się, że stanie się niewidomy. Pogorszenie widzenia lewym okiem, w sytuacji kiedy prawe oko nie spełnia swojej funkcji stanowiło dla powoda dużą traumę. Powód załamał się psychicznie, obawiał się, że całkowicie straci wzrok, nie chciał opuszczać mieszkania, zaś pozwany po zdarzeniu w ogóle nie interesował się losem syna, nie udzielił mu żadnego wsparcia ani finansowego, ani psychicznego.

W ocenie Sądu Rejonowego uraz spowodowany przez pozwanego miał duże konsekwencje zdrowotne, albowiem w wyniku wielokrotnego laserowania obwodu siatkówki doszło do ograniczenia pola widzenia lewego oka o 10 stopni, co wiąże się z uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 45 % zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U z 2002 roku, poz. 1974). Jak wyjaśniła biegła w opinii uzupełniającej, koncentryczne zawężenie pola widzenia o 10 stopni to jest do 50 stopni przy jednoocznosci powoduje uszczerbek na zdrowiu w wysokości 45 %. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że ta sama diagnoza przy nienaruszonym drugim oku powoduje uszczerbek na zdrowiu jedynie w 5 %.

Sąd Rejonowy ustalając wysokość zadośćuczynienia wziął pod uwagę zachowanie się pozwanego po zdarzeniu, fakt, że szkodę wyrządził on umyślnie. Uwzględnił także okoliczność, iż uderzenie w lewe oko spowodowało trwały uszczerbek na zdrowiu i pogorszyło niewątpliwie jakość życia pozwanego, który od 2007 roku jest jednooczny z powodu przebytej toksokarozy prawego oka. Zachowanie się pozwanego w dniu 2 grudnia 2007 roku było skrajnie nieodpowiedzialne, nacechowane złą wolą. Pozwany jako ojciec miał wiedzę, że powód nie widzi na prawe oko. Mimo tego ciosy kierował

w okolicę twarzy pozwanego. Również negatywne jest zachowanie pozwanego po zdarzeniu, który nie udzielił synowi żadnego wsparcia.

W ocenie Sądu I instancji zasądzone zadośćuczynienie nie jest wysokie. Przy jego orzekaniu uwzględnił stopę życiową zarówno powoda, jak i pozwanego, którzy są ludźmi niezamożnymi. Niewątpliwie kwota 30 000 zł przedstawia dla powoda realną, odczuwalną ekonomicznie wartość.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił roszczenia powoda o zasądzenie zwrotu kosztów leczenia w kwocie 403,12 zł. Sąd I instancji powołując się na 444 § 1 k.c. stwierdził, że naprawienie szkody będącej konsekwencją uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia obejmować powinno wszelkie koszty będące skutkiem naruszenia dóbr osobistych. W szczególności obejmuje ono zwrot kosztów leczenia w sensie ścisłym jak i te związane z samym procesem leczenia jak i konieczność dojazdów do placówek medycznych, odwiedziny osób bliskich itp. Powód domagał się zasądzenia od pozwanego odszkodowania w kwocie 403,12 zł z tytułu zwrotu kosztów zakupu leków Y., D., P., V.. W ocenie Sądu Rejonowego powyższe leki za wyjątkiem leku V. i P. nie były stosowane przez powoda w związku z urazem lewego oka. Biegła z zakresu okulistyki M. J. stwierdziła, że zakup leków: V., P., R. i C. D. był związany z leczeniem skutków urazu oka z dnia 2 grudnia 2007 roku. Powód nie złożył do akt żadnej faktury dotyczącej zakupu leków wskazanych przez biegłą z 2007 i 2008 roku. Faktury na zakup leków V. i P. pochodzą z 2012, 2013, 2014 i 2017 roku i w ocenie Sądu I instancji nie są związane z leczeniem urazu oka jakiego doznał powód w 2007 roku.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 k.c. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Roszczenie z tytułu czynu niedozwolonego jest roszczeniem bezterminowym. Staje się wymagalne po wezwaniu dłużnika do wykonania zobowiązania. Art. 455 k.c. stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Za wezwanie dłużnika do zapłaty należy uznać doręczenie pozwanemu odpisu pozwu. Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zasądził odsetki od świadczenia głównego od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

Sąd I instancji na podstawie art. 100 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 595 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powód wygrał sprawę w 60 %. Powyższa kwota stanowi 60 % kosztów dojazdu powoda na badania przez biegłych. W ocenie Sądu Rejonowego jest to wydatek, który podlega zwrotowi w ramach kosztów procesu.

Sąd I instancji nie obciążył pozwanego kosztami opinii biegłych i opłatą od uwzględnionego powództwa z uwagi na trudną sytuację materialną pozwanego, który utrzymuje się z renty w kwocie 900 zł i cierpi na różne schorzenia.

Sąd Rejonowy przyznał na rzecz pełnomocników stron ustanowionych z urzędu ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu kwoty po 3.600 zł plus podatek VAT na podstawie § 19 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Od powyższego wyroku pozwany wniósł apelację, zaskarżając go w części, w zakresie pkt I i III w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego w stosunku do opinii okulistycznej biegłej J. z dnia 19 grudnia 2015 r. i przyjęcie, że strona powodowa wykazała, iż:

- stwierdzony w opinii ubytek pola widzenia o 10 stopni od skroni powstały w wyniku poddania powoda zabiegowi oblaserowania obwodu siatkówki oka lewego jest normalnym następstwem urazu mechanicznego doznanego przez powoda w dniu 2 grudnia 2007 r. podczas gdy z opinii tej wynika jedynie potencjalny związek przyczynowy między ww. czynnikami,

- stwierdzony w opinii ubytek pola widzenia o 10 stopni od skroni stanowi uszczerbek na zdrowiu ustalony na podstawie poz. 32 tabeli stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. wedle biegłej na 45 % podczas gdy z tabeli tej wynika wprost, że za uszczerbek na zdrowiu uznaje się ograniczenie pola widzenia do 60 stopni i wartości mniejszych, zaś w przypadku powoda doszło do ograniczenia pola widzenia od skroni o 10 stopni względem normy, która dla człowieka wynosi pomiędzy 80 a 100 stopni od skroni, co wyklucza zdaniem apelującego możliwość stwierdzenia uszczerbku na zdrowiu,

2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez pominięcie dowodu z karty informacyjnej Wojewódzkiego Szpitala (...) w W. w części obejmującej wzmiankę o urazie mechanicznym oka lewego powoda w październiku 2007 r. oraz dowodu z opinii biegłych z dnia 19 grudnia 2015 r. w części obejmującej wywiad z powodem, w którym powód sam stwierdza, że doznał dwukrotnego pobicia, zaś okoliczności nie pamięta wobec utraty przytomności z jednoczesną odmową dania wiary zeznaniom pozwanego E. R. w części obejmującej jego twierdzenia o pobiciu powoda przez innych sprawców, pomimo tego, że dowody te winny wskazywać na uzasadnione wątpliwości co do zasadności roszczenia powoda,

3. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego w stosunku do zeznań powoda oraz świadka C. R. przez przyjęcie, że dowody te dają podstawy ustalenia, że powód na skutek zdarzenia z dnia 2 grudnia 2007 r. od lat 2008 – 2009 cierpiał na lęki, które były wywołane obawą o całkowitą utratę wzroku, podczas gdy z opinii biegłego psychiatry M. U. wynika, że powód nie doznał żadnego trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym, który pozostawałby w związku z tymże zdarzeniem,

4. naruszenie art. 415 § 1 w zw. z art. 445 k.c. poprzez częściowe uwzględnienie powództwa.

Mając powyższe na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i III poprzez oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania apelacyjnego, z ostrożności procesowej zaś, na wypadek uznania zasadności roszczenia w jakiegokolwiek części – wniósł o jego rozłożenia w stosunku do pozwanego na 10 równych rat rocznych, względnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie spawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płońsku, nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu w postępowaniu odwoławczym, które nie zostały uiszczone nawet w części) od powoda w przypadku uwzględnienia apelacji, względnie od Skarbu Państwa w wypadku jej oddalenia).

Na rozprawie w dniu 6 września 2018 r. powód wniósł o oddalenie apelacji i o przyznanie kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w II instancji, oświadczając, iż koszty te nie zostały uiszczone w żadnej wysokości oraz zasądzenie kwoty 87,60 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę apelacyjną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Skarżący swój środek zaskarżenia oparł w głównej mierze na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż skuteczne postawienie zarzutu błędnej oceny dowodów czy też przekroczenia granicy swobodnej oceny materiału dowodowego wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów, której ramy są zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość. W uznaniu Sądu II instancji Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie i ustalił prawidłowo wszelkie okoliczności istotne w przedmiotowej sprawie.

Sąd nie przychyła się do opinii skarżącej, iż Sąd Rejonowy przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów. W uznaniu Sądu II instancji dokonując oceny zebranego materiału Sąd Rejonowy kierował się doświadczeniem życiowym,

regułami logicznego rozumowania. Rozważył dowody w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny, dokładnie odnosząc się do nich w sporządzonym uzasadnieniu.

Skarżący w swojej apelacji między innymi zarzucił, iż Sąd Rejonowy błędnie zakwalifikował ubytek pola widzenia o 10 stopni od skroni jako skutek zdarzenia z 2 grudnia 2007 r. i jako uszczerbek na zdrowiu. Należy wskazać, iż Sąd I instancji zasądzając kwotę 30.000 zł miał w szczególności na uwadze okoliczności, które towarzyszyły zdarzeniu z 2 grudnia 2007 r. Z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego wynika, iż pozwany będący ojcem powoda uderzył go, uszkadzając jednocześnie jedyne w pełni sprawne w tym czasie oko syna, sprawiając, iż przez okres blisko roku miał on znaczne ograniczenia w możliwości widzenia, zaś niektóre skutki tego zdarzenia w postaci ograniczenia pola widzenia o 10 stopni od skroni powód odczuwa do dziś. W tym również czasie zaszły zmiany w zachowaniu się powoda. Z zeznań świadków wynika, iż z osoby otwartej, towarzyskiej i aktywnej zawodowo stał się osobą zamkniętą, unikającą kontaktów z ludźmi. Faktu tego wbrew twierdzeniom skarżącego nie kwestionuje opinia sporządzona przez biegłego psychiatrę. Dowód ten, tak jak każdy inny podlega swobodnej ocenie dowodów przez sędziego. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. IV CKN 1316/00). W ocenie Sądu II instancji skarżący w swoich zarzutach nie wykazał, iż przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy uchybił zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Rozważania Sądu I instancji, w uznaniu Sądu Okręgowego zostały oparte na całokształcie przeprowadzonego postępowania dowodowego, zaś twierdzenia podnoszone przez skarżącego nie zostały w należyty sposób udowodnione. W związku z powyższym ocenie Sądu II instancji ustalając zadośćuczynienie Sąd Rejonowy kierował się całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i jednocześnie nie doszło do naruszenia art. 15 § 1 k.c. w zw. z art. 445 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. Sąd II instancji nie znalazł również podstaw do uwzględnienia roszczenia pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty. Artykuł 320 k.p.c. pozwala sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach w wyroku na rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W ocenie Sądu II instancji w przedmiotowej sprawie nie zachodziły podstawy do zastosowania tej regulacji.

Rozstrzygając o kosztach Sąd II instancji kierował się dyspozycją art. 98 § 1, 2 i 3 k.p.c. Apelacja pozwanego okazała się nieskuteczna w związku z czym powodowi przysługiwał zwrot poniesionych kosztów w postaci wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, ustalone na podstawie § 8 pkt 5 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714 ze zm.) oraz koszt dojazdu na rozprawę apelacyjną w wysokości 87,60 zł. W ocenie Sądu Okręgowego jest to kwota rzeczywistego wydatku poniesionego przez profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zasądził również od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Płońsku na rzecz adw. K. G. wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną E. R. z urzędu za II instancję w wysokości 1.200, ustalone na podstawie § 8 pkt 5 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia.